

2. sz. bejelentés

DR. KOVÁCS IMRE
ÜGYVÉD

GYULA

BÉKE SGT.47.

5700

Tel./Fax: 66/463-865

mobil:06/30/483-7943

drkovacsimre.ugyved@t-online.hu

Ruck Márton
polgármester úr
Medgyesegyháza

Tisztelt Polgármester Úr!

Mellékelten megküldöm a Fővárosi Ítéltábla által megküldött a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. /Budapest / alperes ellen gázközmű ellenértékének megfizetése és járadékai iránt indított perben született jogerős ítéletet.

Annak eldöntése szükséges, hogy van-e értelme felülvizsgálati kérelmet benyújtanunk ezen ítélet ellen, tekintettel arra is, hogy az ügyben eljáró bíróságok, eddig négy első fokú eljárás, négy másodfokú eljárásban a bíróságok egymással ellentétesen döntöttek.

Erre 2011. április 12-től számítva 60 napunk van.

Gyula, 2011. április 14.

Üdvözlettel:

DR. KOVÁCS IMRE
ügyvéd
5700 Gyula, Béke sgt./47
Tel./fax: 66/463-865
Mobil: 06-30-483-7943

Városi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala, Medgyesegyháza	
Eljárszám: 255/AU	Beérkezési nap: 2011 APR 13
2 db	db melléklet

KÉPVISELŐ - TESTÜLET.

Fővárosi Ítéltábla
16.Gf.40.596/2010/6.

05. 11.

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG GAZDASÁGI KOLLEGIUMA	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON	
Postán / Gyűjtő... E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2011 -04- - 1
PÉLDÁNY:	IV.
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:	H0015/03

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovács Imre ügyvéd (5700 Gyula, Béke sugárút 47.) által képviselt Medgyesegyháza Város Önkormányzata (5666 Medgyesegyháza, Kossuth tér 1.) felperesnek a dr. Medveczky László István ügyvéd (1026 Budapest, Pasaréti út 18.) által képviselt Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1137 Budapest, Pozsonyi út 56.) alperes elleni gázközmű ellenértékének megfizetése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2010. október 19-én kelt 7.G.40.045/2009/43. számú ítéletével szemben a felperes és az alperes fellebbezése folytán – nyilvános tárgyaláson – meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a keresetet elutasítja.

Kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint + áfa összegű első- és másodfokú együttes perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 107.§ (1) bekezdése meghatározta az állami tulajdonból az önkormányzatok tulajdonába kerülő vagyoni kört, a c) pont idesorolta az állam kizárólagos tulajdonába tartozó létesítmények kivételével, a lakossági szükségleteket kielégítő közművek építményeit, létesítményeit, berendezéseit. Az idézett jogszabályhely (3) bekezdése azt is kimondta, a külön

Felperes 2000. szeptember 28-án benyújtott, többször módosított keresetében a részletekben teljesített, összesen 95.965.423 forint tőke után 1990. október 1-ei kezdő időponttal számolva 184.311.100 forint kamat megfizetésére kérte alperest kötelezni. Alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította lényegében arra hivatkozással, a Gtv. időközi hatályba lépése és annak mellékletében felperest megillető összeg meghatározása kizárja az azt meghaladó egyéni, így felperesi igényérvényesítési lehetőséget is.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság Gf.VII.30.414/2002/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A határozat indokolásában a gázközművekkel kapcsolatos jogszabályváltozásokra és az Alkotmánybíróság 36/1998. (IX.16.) számú határozatában foglaltakra hivatkozva kifejtette, felperes bírósághoz fordulhatott, s igényét a keresetlevél benyújtásakor hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően egyedi igényként kell elbírálni, felperes e jogát az a jogalkotói tévedés sem érintheti, hogy a Gtv. 1. számú melléklete a felperest a kötelezően kielégítendő önkormányzatok között tüntette fel.

Felperes a megismételt eljárásban keresete összecsúszását módosította, követelését valamennyi részteljesítés figyelembe vételével 88.639.182 forint tőkében és 36.479.901 forint kamatban és ezen összegek után 2001. szeptember 14-től a kifizetésig járó törvényes kamatban jelölte meg, ennek megfizetésére kérte alperest kötelezni.

Alperes a kereset elutasítását kérte, állítva, nincs olyan közhatalmi cselekvés, amely az igény mértékét, esedékességének időpontját meghatározná, minderre tekintettel felperes kamatigénye alaptalan. Hangsúlyozta, a jogalkotó az értékjog számításának módját a Gtv. 2. számú mellékletében rögzítette, e számítási módtól a jogalkalmazó sem térhet el. Felperesnek további igénye a tényleges teljesítésre figyelemmel sem lehet, a kereset ezért is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság 2004. szeptember 23-án kelt 2.G.41.279/2003/7. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az indokolás szerint a Gtv. azzal, hogy konkrétan megjelölte a felperest is megillető juttatás mértékét, megszűnt az értékjog értékének egyedi, jogalkalmazó által történő megállapítási lehetősége még a jogszabály hatálybalépését megelőzően benyújtott kereset esetében is.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2005. április 8-án kelt 16.Gf.40.010/2005/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2008. november 28-án kelt 16.Gf.40.270/2008/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. Utalva a Legfelsőbb Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla perben született korábbi határozataira rámutatott, a felperesi keresetet, mint egyedi igényt kell elbírálni. Az elsőfokú bíróság az útmutatás szerinti bizonyítási eljárást ugyan lefolytatta, de az említett határozatokban foglalt ellenére a keresetet ismételt elutasította arra alapítva, a Gtv. mellékletében foglalt járandóságtól eltérő összegű igény érvényesítésnek nem lehet helye.

A harmadszorra megismételt eljárásban felperes módosított keresetét fenntartotta, alperest 46.191.059 forint tőke (tőkésített kamat) és ennek 2001. szeptember 14-től a kifizetésig járó, Ptk-ban meghatározott késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, a Békés Megyei Vagyonátadó Bizottsághoz a gázközmű vagyon önkormányzati tulajdonba való adására vonatkozó kérelmét határidőben benyújtotta, a Vagyonátadó Bizottság, valamint a Belügyminisztérium hatáskör hiányára alapított határozata azonban késleltette a jogérvényesítését. Alperes a gázközmű vagyon jogellenes elvonásával esett késedelembe, a késedelem jogkövetkezményeit viselni tartozik, ezért jelölte meg 1992. december 31-i illetve 1993. augusztus 3-i időpontban a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját, azonban azt is elfogadhatónak tartja, tulajdoni igénye 1995. március 30-án a vagyonátadó bizottságnak bejelentéssel keletkezett. Tekintve, járandósága a Gtv-ben meghatározott összegtől eltérő mértékben is megállapítható, ebből következően a Gtv. a jelen perben nem alkalmazandó kötelezően, így annak melléklete sem lehet irányadó a számításoknál, attól eltérő számítási mód nem kizárt. Indítványozta a szakvélemény kiegészítését az 1995. március 30-i vagyonérték kimunkálására.

Alperes továbbra is a kereset elutasítását kérte. Változatlanul hangsúlyozta, a jogalkotó a perben érvényesített igényre esedékességet nem állapított meg, késedelembe nem eshetett, a késedelmi kamatkövetelés egyébiránt is csak kötelmi jogi igényhez kapcsolódhatna. Az állam fizetési kötelezettsége csak valamilyen közhatalmi aktussal állhatott volna be. Az önkormányzatoknak az Ötv. 107. §-a végrehajtására keletkezett igénye, az Ötv. 107.§ (3) bekezdése pedig nem szab határidőt arra, vagyonátadó bizottságoknak az önkormányzatokat megillető vagyon mértéke és értéke tekintetében a határozatukat meddig kell meghozniuk. Kiemelte, függetlenül attól a Gtv. a követelés összegszerűségének nem szab határt, a felperesi igény tekintetében is annak 2. számú mellékletében írt számítási metodika alkalmazandó, mivel az hivatott kiküszöbölni azt az időtényezőt, amely az Ötv. hatálybalépése óta eltelt, és ami esedékesség hiányában késedelmi kamattal nem kompenzálható. Felperes ezen metodika alapján elvégzett számítását kifogásolhatja csak.

ítélet indokolásában rámutatott, a fellebbviteli bíróságok már elbírálták felperes keresetjogi jogát, alperes perbeli legitimációját, és döntöttek abban a kérdésben, felperes keresetét egyedi igényként kell elbírálni az Ötv. rendelkezései alapján, s a jogvita elbírálása során a Gtv. rendelkezései nem alkalmazhatók. Tényként állapította meg, a gázközmű vagyonnak a felperesi tulajdoni igény keletkezésének 1995. március 30. napjára 68.044.000 forint, a felperest megillető lakossági hozzájárulás összege 5.467.831 forint, a gázközmű vagyon felperest összesen megillető értéke 73.511.831 forint. Felperes tulajdoni igénye 1995. március 30-án a gázközmű vagyon tulajdonba adásának 1992. december 30-i lehetetlenülése miatt a vagyon ellenértékére állt fenn, követelése pénzbeli követelés. Az 1994. október 6-ától hatályos Ötv. 107.§ (7) bekezdése az önkormányzatok tulajdonszerzését tulajdoni igényük bejelentéséhez kötötte, s a tulajdoni igény bejelentésének napjára visszamenő hatállyal szerezhetett volna az önkormányzat tulajdonjogot a közműveken akkor, ha az még állami tulajdonban lett volna. Tekintve, a gázközmű vagyon privatizációja folytán felperesnek ekkor már csak értékjoga volt, a gázközmű vagyon helyébe lépett részvények kiadására, illetve a részvények ezen időpont szerinti pénzbeli ellenértékére vált jogosulttá, a tulajdoni igénye pénzbeli követeléssé transzformálódott. E követelés a tulajdoni igény bejelentésének napján vált esedékessé, ezért a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját e napban határozta meg. Felperes igazolta, tulajdoni igényét 1995. március 30-án a vagyonátadó bizottságnál bejelentette. Az erre az időpontra kimunkált vagyonértékeket tartalmazó szakvéleményt ítélezése alapjául elfogadta, rámutatva, annak mennyiségi és értékadatait a felek sem vitatták. A szakvéleményből a 40 év műszaki élettartamon alapuló számítást (68.044.000 forint) vette figyelembe, utalva arra, a szakértő az Interauditor Kft. által elfogadott 25 év élettartam perbeli jogvitában alkalmazását azért sem javasolta, mivel a DÉGÁZ Rt. sem tervezi az 1984-87 között létesült vezetékhalózat cseréjét. A felperest 1995. március 30-án összesen megillető járandóságot 73.467.831 forintban határozta meg. Ehhez hozzászámítva az esedékessé vált késedelmi kamatokat, s a Ptk. 293.§-a szerint elszámolva az alperesi teljesítéseket, a felperes fennmaradt követelése összegét 63.859.189 forintban jelölte meg azzal, hogy a kereseti kérelemhez kötöttségre figyelemmel, alperes kereset szerinti marasztalásának volt helye.

A perköltségről a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett, figyelembe véve, a felek fele-fele arányban tekintendők pernyertesnek, mivel felperes a 88.639.182 forint pertárgyértékhez képest 46.191.059 forint összegre nézve lett pernyertes. A megállapított perköltség a felperes által előlegezett 780.000 forint másodfokú perköltséget és a 639.020 forint szakértői díjat, továbbá az alperes által előlegezett 900.000 forint másodfokú perköltséget tartalmazza. Az ügyvédi munkadíjról úgy rendelkezett, a saját képviselétével felmerült költséget mindkét fél maga viseli.

Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezett jogi képviselő útján. Alperes annak teljes terjedelmével szemben, felperes a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéssel szemben.

Vitatta az 1995. március 30-i időpont elfogadhatóságát is, egyrészt mivel a tulajdonjogi igény elutasítását követő peres eljárás a felperes kérelmére került megszüntetésre, felperes „tulajdoni igénye” ezáltal nem minősül joghatályosnak, másrészt, mivel az önkormányzatok „tulajdoni igénye” nem a bejelentéssel keletkezett, és az elsőfokú bíróság nem jelölt meg olyan jogszabályhelyet, amelynek alapján – a vagyonyjuttatás természetbeni teljesíthetősége esetén – a felperest az igénybejelentésre visszamenőleges hatályú tulajdonszerzés illette volna meg.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezésével nem érintett rendelkezése helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint alperes perköltségben marasztalását. Kiemelte, az alperes a fellebbezésében a Legfelsőbb Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla végzéseivel már elbírált jogkérdéseket tesz ismételten vitássá, így azt állítja, a Gtv. kizárja, hogy igényét az 1. számú melléklet 119. pontjában meghatározott juttatástól eltérő mértékben érvényesítse peres úton. Az öt megillető vagyoni értékű jog nagyságának megállapítására ugyanis bizonyítási eljárás eredményeként sor kerülhet. A Fővárosi Ítéltábla is úgy foglalt állást, a perbeli követelés összegszerűségének nem szab határt a Gtv., azt önálló, egyedi igényként kell elbírálni. A per tárgyát képező gázközművek és létesítményei a DÉGÁZ Rt. tulajdonába kerültek a DÉGÁZ Rt. 1993. január hó 1-jei megalapításával, ezzel az öt megillető gázvagyon jogellenesen elvonásra került, és ezen időponttól kezdődően az alperes késelemben esett, tekintettel arra is, a DÉGÁZ Rt. alapító okiratát a jogelődje az Állami Vagyonügynökség írta alá. Alperes ezért személyében is felelős a késelemes teljesítésért. Vitatta, hogy a Legfelsőbb Bíróság Kf.II.40.024/2000/21. számú permegszüntető végzését az igénybejelentése visszavonásaként kellene értékelni. A végzés azt mondja ki, a Gtv. hatálybalépésével a közigazgatási bíróság előtt folyamatban lévő eljárás okafogyottá vált, a keresetét pedig már 2000. szeptember 28-án előterjesztette. A tizenegyedik éve tartó perben keresetét azon okból is fenntartotta, mivel más hasonló nagyságú, azonos időben kiépült, hasonló gázvezetékkel rendelkező Békés megyei települések a Gtv. alapján járó juttatásának a felét sem kapta meg.

A gázhálózat vagyoneértékét 40 év élettartam alapján kérte meghatározni, figyelemmel arra, az jelenleg is kielégítően működik, a DÉGÁZ jelenleg nem tervezi felújítását.

Az alperes fellebbezése az alábbiakra tekintettel megalapozott, a felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az Alkotmánybíróság 36/1998.(IX.16.) AB számú határozatában kifejtette azt is, az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontjában írt vagyoni kört illetően maga az Ötv., 107.§ (3)-(4) és (7) bekezdése, az önkormányzatok javára tulajdonszerzési kétségtelen jogcímet nem keletkeztet és nem eredményez magánjogi várományt sem, az önkormányzatoknak ugyanakkor a (7) bekezdéssel is megerősítve, tulajdoni igénye áll fenn az Ötv. szerinti vagyonyjuttatás végrehajtására.

Az adott ügyben a felperes az említett alkotmánybírósági határozatra, és az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontjára alapítva összegszerű marasztalásra irányuló keresetet terjesztett elő.

Azt alperes sem korábban, sem a perben nem tette vitássá, hogy a felperesi igény alapjául szolgáló gázközmű vagyon az Ötv. hatálybalépésekor az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontja hatálya alá eső gázvezeték hálózat (gázközmű hálózat) volt. Ennek megállapítását felperes sem kérte, azt a felek tényként kezelték, s felperesnek csak az összegszerű marasztalásra irányuló követelése volt, amelyet a bevezetett szakértő véleménye szerint utóbb módosított.

A perbeli bizonyítás a gázvezeték hálózat helyes, valós összegének megállapítására folyt.

A jelen sajátos jogi helyzetben ezért azt sem lehetett figyelmen kívül hagyni, az alperes már a perindítás előtt, 1997. január 14-én teljesített kifizetést a felperesnek, amely tény az adott tényállás mellett pedig felperes értékjoga elismerését, vagyis annak elismerését jelentette, hogy a felperesnek vele szemben van az Ötv-re alapított jogos igénye.

Kétségtelen, az alperes ekkor ezen igényt 20.960.000 forintban tekintette megalapozottnak.

Felperes azonban ezt az összegszerűséget nem fogadta el, további igényét perben érvényesítette, amelytől nem volt elzárva.

Ha az alperes összegszerűségében helyesen teljesít, úgy a felperes a teljes összeghez 1997. január 14-én hozzájutott volna. Az alperes tehát, szemben az elsőfokú bíróság téves megállapításával, ezen időpontban esett késedelembe, és ezen időponttól a felperest megillető járandóság, mint pénztartozás után a Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján késedelmi kamatot tartozik fizetni.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, figyelemmel arra, hogy a per tárgyát képező, felperes belterületén lévő gázközmű vagyon már a DÉGÁZ Rt. 1993. január 1-jei megalapításával kikerült az állam tulajdonából, így a kérelem 1995. március 31-i benyújtásakor már nem volt olyan állami tulajdonban lévő, az Ötv. 107.§ (1) bekezdés c) pontja hatálya alá tartozó vagyoni kör, amelynek átadásáról a vagyonatadó bizottság rendelkezhetett volna, e kérelem benyújtásának nem volt jogi jelentősége.

Felperes a másodfokú eljárás eredményeként pervesztes lett, ezen okból az elsőfokú bíróság által javára megállapított perköltségnél magasabb összegű perköltség megállapítására vonatkozó fellebbezése nem vezethetett eredményre.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, s a keresetet elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperes jelen eljárásra még irányadó 8/2002.(III.30.) IM rendelet 2.§-a alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú együttes perköltsége megfizetésére, figyelembe véve a korábbi másodfokú határozatokban javára megállapított perköltségek összegét is.

A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ b) pontja, míg az alperes az 5.§ c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a Fővárosi Ítéltábla a le nem rótt eljárási illetékek viseléséről való rendelkezést mellőzte.

Budapest, 2011. március 4.

Dr. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány ellenlélül:

Sárközi Vánerika
bírósggi ügyintéző

